

Mara Aranda, intèrpret de música mediterrània.

Mara Aranda, cantant

«Llegir en valencià vol dir que estimes el lloc on vius i la seua gent»

La cançó de bressol *Mareta* és molt especial per a Mara Aranda. Encara que aquesta peça es correja en cada una de les nostres comarques, a sa mare ningú li la va recitar mai. A sa casa es va viure dramàticament l'afusellament del cap de família durant la Guerra Civil. «No es van recuperar mai d'aquell colp», conta la intèrpret especialitzada en música mediterrània. De fet, la seua besàvia no va cantar mai més. «Costava escoltar-la parlar, va emmudir.

Les filles van viure amb molta intensitat tota aquella pena, era difícil veure-les riure després d'haver anat a arrebregar les restes del iaio Vicent i tornar a casa amb uns ossos dins d'una caixa de sabates», rememora.

Mara Aranda també va rebre part del llegat d'aquella maleïda guerra, però va decidir transformar-lo. Així que un dia qualsevol va agafar la cançó tradicional i respectant la primera estrofa i la melodia la va adaptar per a sa

« Sempre tinc algun llibre d'investigació per a enriquir les meues composicions »

mare, «llum de la meua vida», apunta emocionada. Aquesta investigadora arrelada al poble de Llaurí (la Ribera) va conèixer la música tradicional ja de major. «No vaig tindre la sort de viure una etapa d'ensenyament en la qual s'estimara la nostra llengua ni les nostres tradicions». Tot i això va decidir fer-la servir com a font d'inspiració per a les seues composicions.

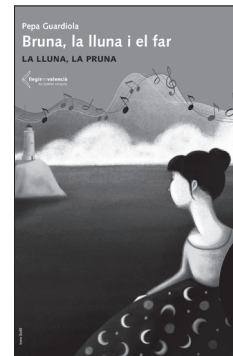
«Sempre tinc algun llibre d'investigació entre mans per a fonamentar i enriquir les meues composicions. Em dedique bàsicament als repertoris musicals històrics i sense capbussar-se en el context és impensable apropar-se a una interpretació solvent», sentència. La intèrpret considera que «Llegir en valencià vol dir que estimes el lloc on vius i la seua gent».

La lluna, la bruna

La cantant explica sobre la cançó *La lluna, la pruna* que els llauradors mallorquins diuen 'la lluna, la bruna'. Bru és sinònim de fosc, obscur. «Potser», continua, «es refereixen a la lluna nova, a la que no es veu. El pare és el Sol i la mare, la Terra», reflexiona. «Això és el que veig quan escolte aquesta cançó popular; com en tantes melodies tradicionals, estem parlant d'elements que no caduquen, que són un referent tant si vius al segle XII com al XXI perquè són imperibles».

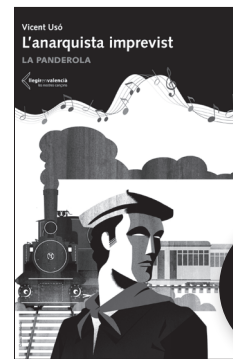
Precisament al voltant d'aquesta melodia ha escrit Pepa Guardiola el seu relat *Bruna, la lluna i el far*. El sisé títol de la col·lecció impulsada per la Fundació Bromera, «Llegir en valencià, les nostres cançons», relata la història d'una xiqueta de Xàbia que somia ser faronera. Però els prejudicis cap a les dones de la societat en què viu i un esdeveniment familiar fan que estiga a punt d'abandonar el somni.

Dissabte, 9 de juliol

per només
1€

Diumenge, 10 de juliol

per només
1€

CD «Les nostres cançons» amb la cartilla

